

Amikor a gondolkodás megnyitja a szemet

Egy valamikori kapucinus szerzetes gondolatai

Energiarabló munkám ellenére belső nyugtalanságom egyre növekedett. Mind jobban tudatosult bennem, hogy valami nincs rendben az életemmel. Valami lényeges hiányzott. Eljött az ideje, hogy átállítsam a váltót. Mi nem stimmel az életemben? Mi az életem igazsága? Ha nem találok választ erre, akkor az életem nem lesz összhangban a belsőmmel. E sötét világképben csak évekkel pappá szentelésem után támadtak az első szakadások. Most először tanulmányoztam a Szentírást a morálteológia szemüvege nélkül, és fölismerem, hogy a Biblia egyetlen helyen sem ítéli rossznak a szexualitást. Ellenkezőleg, a férfi és a nő Isten képmása a házassági kapcsolatban, s így a szexualitásban is. Ez vitathatatlan. Elkezdtem kritikusan megvizsgálni az egyházatyák kijelentéseit, és rájöttem, hogy bizonyításaik korhoz kötöttek hamisak, mivel ami a házasságot és a szexualitást illeti, a gnózis tévtanán nyugszanak.

Ezért behatóan kezdtem foglalkozni a gnózissal és annak a kereszténységre gyakorolt hatásával. A gnózis a zsidóság ezoterikus áramlataiból nőtt ki, és a kereszténység misztikáját is megihlette. Bizonyos görög filozófiai áramlatok pedig már korábban is hatottak a gnózis létrejöttére.

Éppígy elkezdtem felülvizsgálni az egyházi tanítóhivatalnak a cölibátusról tett kijelentéseit. Itt is meg kellett állapítanom, hogy sok minden hamis. Ezért éveken át tanulmányoztam a kötelező cölibátus történetét, de már e tanulmányozás kezdetén felismerem, hogy a kötelező cölibátus milyen hamis dolog általánosságban, és sajátosan az én esetemben, és hogy nem tudom, és nem is akarom ezt az utat járni. Hazugság lenne.

Anni

Éppen ebben az időszakban ismerem meg Annit, és Isten gondviselését látom abban, hogy éppen ekkor küldte őt az utamba. Nem volt szerelem első látásra. De az évek során nagy vonzalom alakult ki köztünk. Amikor Anni nem volt jelen, mert szabadságra ment a szüleihez, vagy szabad idejében sétálni indult, valami hiányzott nekem. Egész nap nyugtalanul járkáltam ide-oda, és állandóan azt figyeltem, nem jött-e már meg. Aztán ha ismét jelen volt, kisütött a nap a szívemben, és boldog voltam,

anélkül hogy ezt valóban bevallottam volna magamnak. Minden nap elvesztett számomra, amikor távol volt. Egyre jobban megismertem és becsültem lényegi tulajdonságait, amíg föl nem ismertem, hogy ő lenne az igazi nő számomra. Így történt, hogy egy napon megvallottam neki szerelmemet. A kettős élet nem jött szóba számomra, ezért nem maradt más hátra, mint hogy felmentésemet, laicizálásomat kérjem Rómától.

Ennek az eljárásnak a során szerzetes papként rendkívül kínos kikérdezésnek kellett alávetnem magam a bécsi egyházmegyei bíróságon. Ekközben kijelenttem a Rómából kiküldött bírónak, Dr. Eugen Psiuknak, hogy bármikor kész vagyok folytatni a papi szolgálatot, miheylt megszűnik a cölibátus törvénye. Naivitásomban azt hittem, hogy ez néhány éven belül bekövetkezik. Hiszen a II. Vatikáni zsinat nyomán óriási újradzsidósági hangulat volt az egyházban. Sok mindent már megreformáltak. Azt képzeltem, hogy csak az asztalra kell tenni a témával kapcsolatos tudományos tényeket, és a felsőbbrendű kénytelen lesz megváltoztatni a törvényt, hiszen nem ragaszkodhat hozzá a Szentírás ellenében! Ennyire istentelen nem lehet, gondoltam. Dr. Psiuk is azt mondta nekem e per végén: „Ha érvényét veszti a cölibátus törvénye, és ez hamar bekövetkezik, akkor ön lesz az első egyike, aki ismét gyakorolhatja papi hivatását.” És hozzánk hasonlóan sokat hitték, sok püspök is, hogy hamarosan változik valami. Senki sem gondolta, hogy az öskonzervatív püspökök kicsiny csoportja megakadályozhatja ezt.

Új életem

A felszabadulás hallatlan érzése töltött el, de valami súlyos belső megterhelés is, hogy nem gyakorolhatom papi hivatásomat. Új embernek éreztem magam, olyannak, aki ismét visszatért az emberi társadalomba. Ismét olyasmit éreztem, amit életörömmnek szokás hívni. Még az étvágyam is visszatért, ismét tudtam örülni a természet színes pompájának, és élveztem azt, amikor Annival sétálni vagy kirándulni mentem. Élveztem ezt a felszabadulást. Nagy tetterő töltött el, olyan tetterő, amelyet már régóta nem ismertem. Éreztem, hogyan vezetí valaki más az élete-

met. Ösztönösen tudtam, hogy képes leszek megbirkózni minden rám váró nehézséggel. Ennek ellenére nagyon szenvedtem attól, hogy nem követhetem papi hivatásomat. De hittanárként és sok plébániai testületben végezhettem lelkipásztori munkát.

Így aztán beléptem a megházasodott papok egyesületébe is, és azóta küzdök azért, hogy megváltoztassák a pappá szentelés feltételeit. Számomra nem a cölibátus megszüntetéséről, hanem a cölibátus kényszerének megszüntetéséről van szó. Noha már régen föladtam a reményt, hogy még megélhetem papi hivatásom újbóli gyakorlásának lehetőségét, mégis tovább fáradozom – a jövő egyházának kedvéért.

Ma már 42 éves házások vagyunk Annival, öt csodálatos gyerekünk és már hét unokánk van. Szerelmünk nemcsak hogy nem hült ki, hanem egyre bensőségesebbé és mélyebbé válik. Egyre jobban megértem, hogy Isten a szerelem, és ő ültette el szívünkben a szerelmet. A szerelem több mint szexualitás, de az erotikát és a szexualitást is belefoglalja a teljes emberi szerelembe. A szerelem mindent átfog. Aki azt állítja, hogy a „szüzesség” mint olyan magasabban áll, mint a házasság, ahogyan ezt a Tridenti zsinat képviselte, az még semmit sem értett meg Istenből.

Mi ketten, Anni és én, ismételten álmodoztunk arról, hogy egyszer együtt vezethetünk egy plébániát Jézus szellemében. Ez az álunk mindmáig nem teljesült. Keserű felismerésünk ez. Ennek ellenére örömmel és elégtétellel tekintek egy gazdag és teljes életre. Feleségem és gyerekeim szeretete, valamint a hitem az erőforrásom. Sok barátom, pap kollégám és hihetetlenül sok szimpatizáns támogat. Az egyházam iránti szeretetem és hűségem töretlen. Az egyházi vezetés csak töredéke az egyháznak. Reformokra buzdítani ezt a vezetést, ez is része törekvéseimnek. Azt remélem, hogy a Szentlélek egy napon fellobbantja az egyház befelé és kifelé egyaránt irányuló megújulásának tüzét. Mindkettőre szükségünk van.

Hans Chocholka

Forrás: Kirche In, 2013/12